

הקליעה — למען יהיה כל מתאמן לקלע טוב ומספר רב ככל-
האפשר ל"קלעים-מומחים". הסיסמה: "חיילים מאומנים-היטב
ובוטחים-בעצמם — הם המהוים יחידות שתזכינה במבחן-הקרב".
עם ההאחדה במסגרות-הארגון ובתכנית-האימון בין המרכזים
השונים יונהג בותן-גמר-האימון, שיהיה אחיד-לחלוטין בכל
הבסיסים. רמת דרישותיו הועלתה לעומת העבר. הנכשל
ב"בוחר" זה יאומן מחדש, ויבחן שוב.

למען ידע לאן מוליכו האימון

ולבסוף — לא רק "עשה!", אלא אף "הסבר!". "מורה-דרך"
הוצא במהדורה מתוקנת; צורתו היא ספר-כיס. הוא דן בכל
הנושאים והמקצועות שעל המתאמן יהיה לסגלם לעצמו
ולדעתם. צורתו ומבנהו מאפשרים לחייל להימלך בו בן-רגע.
הכונה ברורה: לעשות את המתאמן שותף פעיל בתהליך
האימון. ישיגו זאת אם המתאמן יבין את תכליתו וידע מה
עליו לתרום לתהליך הכללי.

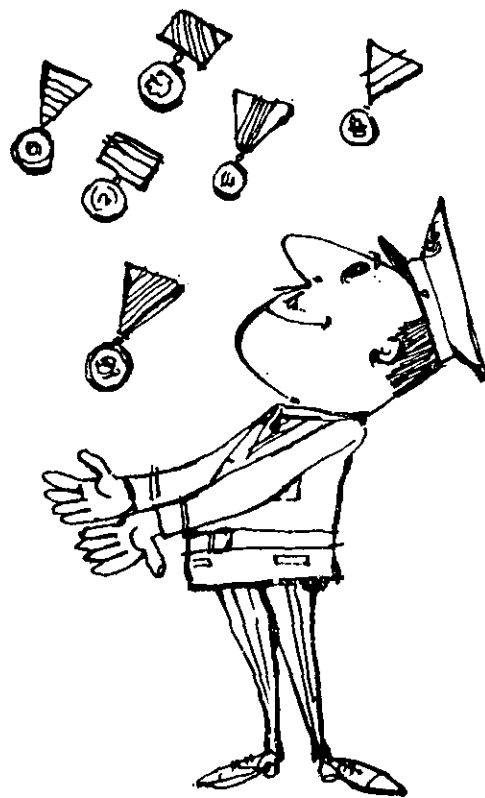
"בעלי-הדבר" עצמם מסכמים ואומרים כי בעיקר-של-דבר,
הם נוקטים צעדים-של-ממש כדי להחזיר לאימון-הלחימה את
חיותו; כשהם הופכים אותו יסודי, תובע יותר מהמתאמנים
ויותר אחיד ברחבי הצבא כולו. אפשר כי זוהי הגדרה צנועה,
אך האם כה קטנה התכלית, של הבטחת רמת-אימון אחידה
ושווה אצל כלל החיילים, המאפשרת ברגע-הצורך הדחוף
(בחיי צבא ומלחמה — ברגעי משבר ומבחן-דחוף) לדעת
בבטחה מה אפשר להטיל על החייל ולמה אפשר ומוצדק
לצפות ממנו?

יש זה "קטנות" בארגון ההדרכה, ופרטי-האימונים הם ה"גדול"
לות" בהכרעות בשדות-הקרב.

ואם גם לא הכל בנסיון האמריקאי החדש הוא "אונר"
ברסלי", הרי יש בו, בנסיון זה, במובנה גדול זה של
פידורים, סדרים, תקנות ותחבולות, "צימוקים" שכדאי
לחפש אחריהם ולבדוק מידת תוקפם גם אצלנו.

במיוחד) תינתן "ערובה" לשנתיים של שירות במקום אחד. אף
השאר יועסקו ברציפות, ללא העברות, במשך 18 חודשים,
לפחות. פרט מענין הוא: הזכות לקבוע את 20 האחוז של סגל-
ההדרכה המש"קי לבסיס אשר יישאר בו שנתיים לפחות, ניתנת
למפקדו של אותו "מרכז". נוהג זה יאפשר לו לבחור באלה,
שהוא מעונין בהשארותם
הרצופה בבסיס למשך
פרק-זמן ארוך.

למען יראו

אין, כנראה, די בכך,
שאנשי הסגל ירגישו
בהערכת הפיקוד לעבר-
דתם. רוצים הם גם בגי-
לוי מוחשי של הערכה
זו, שיהא שמור עמם, או
אף מוצג לעיני הרבים.
על-כן יעודד "פיקוד-
היבשה", מתן עיטור
"ציון-לשבח-צבאי", או
"תעודות הערכת-הישר-
גים" (גם לגבי המשר-
תים במרכזי-אימון), בכל

המקרים אשר בהם "ביצועו של האיש ראוי לציון מיוחד".
בעתיד, יתרמו, איפוא, גם בסיסי-האימון ל"סלטהפירות"
המתנוסס על חזיהם של אנשי צבא-ארה"ב ותיקי-השירות.
"ילדותי"? יתכן, אך נאמר כבר פעם, כי גבר מבוגר אינו,
לרוב, אלא נער שצמחה לו קליפה חדשה.

שני העיקרים

כל הנאמר קודם התייחס למדריכים. אך מה בדבר המודרכים?
מה ינתן להם — ומה ידרש מהם?

לפי מחשבת המתכננים ינתן להם סגל-מדריכים מעולה —
וממילא גם אימון יעיל ביותר. מה התמורה שדורשים
מאלה? כבכמה דברים אחרים, יוצא עתה צבא-היבשה של
ארה"ב בעקבות "צבא-הצי" האמריקאי (ה"מארינס"), בהדגישו
שני דברים עיקריים: כושר גופני מעולה ושליטה מושלמת
בנשק. יש להניח שגם הוא שואף לאותה מטרה שלישית של
אימון-בסיסי, המטופחת כל-כך אצל ה"מארינס": "רגש גאווה
חילי".

תצוין כאן ההדגשה המיוחדת ששמים עתה בתחום, הקשור
גם בשליטה בנשק וגם בכושר גופני מעולה: לחימת פנים-אל-
פנים, ולחימת-מגע בכלל. החשבה יתרה תינתן לכושר-

מערכת הסידורים וההתקנים שבו, אשר נועדה לשמש את צרכי ההדרכה. אכן, קיים צורך בעין בוחנת ובגישה בלתי-שיגרתית ויוצרת, אם רוצים אנו לא רק לקיים במדויק את כל כללי העבודה בתחומים הטכניים של נחיתות-מנ-האוויר, אלא אף להשיג את הדבר החיוני ביותר בנחיתה מבצעית אמיתית: רנח מכסימלי בזמן, וקיצור כל משכית-הזמן הנדרשים לביצוע.

הקפיצה באויר -

הכנתה היא על הקרקע

למתוך מאמרו של לויט-קולי א. ריבק, לויט-קולי א. פאיברג ומיור ב. ז'וקוב

לאחר הכנה מדוקדקת על הקרקע (הציון של כל חייל חייב להיות לא למטה מ"טוב") ניגשים לצניחות-האימון. ה"ירוקים" קופצים תחילה, תוך פתיחה אוטומטית של המצנח, ממטוס AH-2, ואח"כ, עדיין מאותו מטוס, אך תוך פתיחה עצמית, ביד, ותוך יצוב, קופצים הוותיקים. הצניחות המשותפות, של החיילים החדשים והוותיקים, ממטוסים שמהי-רותם מוגברת, דורשות אחריות רבה. בתחילה מבצעים צניחות-יחיד, ללא נשק: ואחר-כך - צניחות ביחידת-משנה שלמה, עם הנשק ועם החגור, תוך מילוי משימה טקטית.

המפקד נותן לחייליו תיאור כללי של מבנה-המצנח

כשלב זה חשוב ביותר לעבוד גם אישית עם כל חייל, לעורר בו את רגש האחריות האישית למילוי חובתו הצבאית, וזאת למען יעומעם רגש הפחד. כאשר מתרומם אדם בפעם ראשונה באויר, בידיעה כי לאדמה יגיע רק לאחר שיקפוץ מתוך מטוס, מתנהל בהכרתו מאבק מורכב בין רגשות סותרים. אכן, מחובתו של מפקד מנוסה להשפיע על פקודיו כך, שרגש-החובה הוא שיגבר. תפקיד רב נודע כאן למלה המעודדת של המפקד, לתמיכתו החברית, המחזירה בחייל בטחון, כי הצניחה תסתיים בשלום.

למחלקתו של לויט א. חומנקו הגיע אשתקד חייל צעיר, נ. קרבץ. היה זה עלם מוצק בגופו, זריז ומהיר-ביצוע. מה רבתה התמיתה, כאשר זמן קצר לפני הצניחה, הודיע, כי לא יהיה בצונחים, ולא משום שפחד הגו, אלא משום שאין הדבר מוצא חן בעיניו. התברר, עד מהרה, כי שורש הסירוב בכל זאת בפקד. החלו מנסים להשפיע עליו בכל הדרכים האפשריות, בעיקר, באמצעות פעילי הקומסומול. שוב חזרו עמו על לימוד כל צד-הציוד שבענין, ועל פעולות-הגומי-

לין של חלקי המצנח השונים. בשעות המוקצות להכנה עצמית, לימדוהו והתאמנו עמו במתקן-האימונים. פעם, ארגנו לו אפילו "טיסת-כייף" במטוס.

לבסוף, בחר לויט חומנקו בקרבץ כבן-זוג, המקפל לידו את מצנחו. השנים בדקו אחר-כך אהדדי איש את מצנח רעהו. החייל הופתע מיחס-אמון זה שגילו כלפיו. מצנחו של הלויטנגט כבר קופל ואחר-כך - גם זה של קרבץ. זה בצד זה התישבו במטוס. קרבץ ביצע בשלום את צניחתו הראשונה.

חיילים אלה או אחרים מעלים, בגלל פחדם, סיבות שונות ומשונות לסירובם לקפוץ, או לתביעתם לדחות את מועד הצניחה הראשונה. יש המתאוננים על מצב הבריאות: הראש כואב וסחרחר, הלב פועם במהירות, מורגשת בחילה ועוד. כמובן, ללא סיועו של הרופא אי-אפשר להרגיעם: אך אליגא נסמוך רק עליו. אין להוציא אנשים כאלה מתחום הראיה ותשומת-הלב - פן יהפכו ל"סרבנים" מושב-עים. עליכן כה חשוב לא רק להביא את כל אנשי היחידה לידי צניחות-האימון - אלא אף להגשים עבודה ארגונית מקפת, המכוונת לתכלית זו, עוד בהיותם על פני האדמה. יש לתרגל, מראש, את הגירסאות האפשריות השונות ליציאת האנשים מן המטוס גם במקרים של עיכובים שונים, למשל, עיכובים בשיגורה של הדבוקה הראשונה. במקרה כזה יש להתחיל, מיד, בשיגור הדבוקה השניה. מי שנפל, ניתנת לו האפשרות לקום על רגליו, לתפוס את עמידת-היציאה הנכונה, ולקפוץ אחר-כך, עם החברים שעוד נותרו, בעקבות הדבוקה השניה. או אז יצאו, בפועל, הצנחנים כולם מן המטוס, וכולם ישתתפו במילוי המשימה.

המפקד עצמו - המלמד והמחנך

(למתוך רשימה של קפ' מ. ביקוב)

"והרי עצתי לכם" - אמר המפקד, קפ' איבנוב, בסיום השיחה - "לימדו את מלאכת-הצנחנים לימוד-של-מש, לעומק. זיכרו, אין כאן פרטים קטנים".

"הנה, האימון הראשון בפלוגה בנושא, לימוד המצנח כציוד". התכוננו לקראתו בשקידה - הן החניכים והן המדריכים: מפקדי המחלקות והכיתות".

לפני האימון ערך מפקד-הפלוגה תדריך מתודי למש"קים. ערב האימון נתן למפקדי-המחלקות הוראות בענין הסדר לפיו יש ללמד ולתרגל את הנושאים השונים, ועל מה לשים לב במיוחד. במהלך האימון שהה הקפיטן (כשעה) בכל מחלקה ומחלקה. הוא לא רק פיקח על פעולות המדריכים, הוא אף עזר להם.

בשימת-לב רבה מקשיבים החיילים להסבריו של מפקד המחלקה, לויט א. צ'ורבה, אשר תוך קריאת ספרו על מבנהו והתקנתו של המצנח, קורא מדי-פעם בשמו של חייל זה או אחר ודורש ממנו לחזור על המסופר. נגמר האימון - והחיילים הצעירים מביטים כבר אחרת על המצנח: חודרים לתוכם רגשי אמון וכבוד אליו.

הכנה עצמית - שחושבה ואורגנה היטב - עזר חשוב היא לחיילים בסיגול ההתמצאות והשליטה במצנח. על כן דואג קפ' איבנוב לכך, שהכנה כזו תיערך, סדירות, מדי פעם בפעם, ושתמיד יפקח עליה אחד מקציני הפלוגה.